

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 12 grudnia 2017 r.

Poz. 8428

WYROK NR IV SA/PO 712/16 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 8 grudnia 2016 r.

w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek za parkowanie w strefie, wysokości opłat dodatkowych oraz sposobu ich pobierania

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 712/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Donata Starosta (spr.)

Sędziowie WSA Anna Jarosz

WSA Józef Maleszewski

Protokolant st. sekr. sąd. Monika Zaporowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Poznaniu

na uchwałę Rady Miejskiej w Mosinie

z dnia 28 stycznia 2010 r., nr LV/377/10

w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek za parkowanie w strefie, wysokości opłat dodatkowych oraz sposobu ich pobierania

1. stwierdza nieważność § 2 zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Mosinie Nr LV/377/10 z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie ustalenia w Mosinie strefy płatnego parkowania, wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie, wysokości opłat dodatkowych oraz określenia sposobu ich pobierania w zakresie słów „oraz w soboty od 9.00 do 14.00”;

2. stwierdza nieważność załącznika nr 3 do uchwały opisanej w pkt 1 wyroku w części obejmującej przepisy: § 2 ust. 2 w zakresie słów „oraz w soboty od 9.00 do 14.00”; § 16 ust. 6, § 14 ust. 4, § 15 w zakresie słów „lecz nie uprawnia do zastrzegania stałego miejsca parkowania i nie stanowi podstawy do roszczeń w przypadku braku miejsc parkingowych”, a także § 18 i § 19.

Sygn. akt IV SA/Po 712/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 lipca 2016 r. Prokurator Okręgowy w Poznaniu złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Mosinie nr LV/377/10 z 28 stycznia 2010 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie, wysokości opłat dodatkowych oraz określenia sposobu ich pobierania (tekst jednolity Dz. Urz. Województwa Wielkopolskiego z 2010 r., poz. 1551 Nr 78; zwaną dalej jako „zaskarżona uchwała”) zarzucając jej istotne naruszenie prawa materialnego tj. § 133, 134, 135 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2002 r. Nr 100 poz. 908; zwanego dalej jako „z.t.p.”), art. 13b ust. 1 i 2, art. 13b ust. 4, art. 13 f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 poz. 460; zwanej dalej jako „u.d.p.”) poprzez:

- określenie „pobierane są także za parkowanie w soboty - w godzinach od 9:00 do 14:00” (rozdział I § 2 pkt 2 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały i § 2 uchwały);

- określenie trybu egzekucji opłat dodatkowych - § 16 ust. 6 rozdział III załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały;

- określenie braku podstaw do żądania zwrotu uiszczonej opłaty z tytułu niepełnego wykorzystania biletu parkingowego (§ 14 pkt. 4 załącznika nr 3 do zaskarżonej uchwały), braku podstawy do roszczeń w przypadku braku miejsc postojowych pomimo wykupienia karty abonamentowej § 15 załącznika nr 3 do zaskarżonej uchwały;

- określenie uprawnień i obowiązków kontrolerów strefy płatnego parkowania pomimo braku delegacji ustawowej (rozdział IV § 18 i § 19 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały).

Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności przepisów § 2 uchwały oraz § 2 pkt 2, § 16 ust. 6, § 14 pkt 4, § 15, § 18 i § 19 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały.

Prokurator stwierdził, że w art. 13b u.d.p. ustawodawca ograniczył kompetencje rady miasta do możliwości: ustalenia wysokości opłaty, wprowadzenia opłat abonamentowych lub zryczałtowanych oraz zerowych, określenia sposobu pobierania opłaty. Ponadto w art. 13f ust. 2 u.d.p. ustawodawca dopuścił także możliwość określenia wysokości opłaty dodatkowej (w przypadku nie opłacenia pobytu w strefie płatnego parkowania) oraz sposobu jej pobierania. Katalog spraw, które ustawodawca zezwolił radzie gminy ująć przy ustaleniu strefy płatnego parkowania, stanowi zbiór zamknięty, a rada może dokonać regulacji prawnych tylko w granicach udzielonego jej upoważnienia.

Jak zaznaczył Prokurator rada została upoważniona do ustalenia wysokości stawek opłaty pobieranej za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania w określone dni robocze, natomiast w orzecznictwie sądów administracyjnych szeroko akceptowany jest pogląd, iż sobota nie jest dniem roboczym w rozumieniu art. 13b ust. 1 u.d.p. Z tego powodu Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 zaskarżonej uchwały w zakresie słów „oraz w soboty w godzinach od 9:00 do 14:00”, a także § 2 pkt 2 załącznika nr 3 w zakresie słów „oraz w soboty w godzinach od 9:00 do 14:00”.

Ponadto w ocenie Prokuratora przekroczenie delegacji ustawowej stanowi określenie, że opłata dodatkowa podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W przepisie art. 13 f ust. 2 u.d.p. przyznano radzie upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii wysokości opłaty dodatkowej, która nie może przekraczać 50 zł oraz sposobu jej pobierania. W terminie „sposób pobierania” nie mieści się kompetencja rady do uregulowania trybu postępowania w przypadku niewykonania obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej. Ponadto zapis zawarty w załączniku nr 3 do zaskarżonej uchwały, w rozdziale III, § 16 ust 6 został już uregulowany w art. 40 d ust. 2 u.d.p., w związku z czym w tej części uchwały przeniesiono uregulowanie ustawowe, co stanowi naruszenie § 118 w zw. z § 143 z.t.p. Skoro przepisy regulaminu mają na celu tylko „uzupełnienie” przepisów rangi ustawowej kształtujących prawa i obowiązki wymienionych w nim podmiotów, to także z tego powodu nie jest dozwolone dokonywanie w nim powtórzeń pojęć prawnych użytych w innych aktach normatywnych powszechnie obowiązujących.

Odnosząc się do kwestii uchwalonego w zał. Nr 3 rozdział II § 14 pkt 4 i § 15 zastrzeżenia, że wykupienie karty abonamentowej nie stanowi podstawy do roszczeń w przypadku braku miejsc postojowych oraz zastrzeżenia braku podstaw do żądania zwrotu uiszczonej opłaty z tytułu niepełnego wykorzystania biletu parkingowego, Prokurator stwierdził, iż w akcie prawa miejscowego nie może znaleźć się zastrzeżenie, wobec którego nieposiadanie karty abonamentowej nie stanowi podstawy do dochodzenia roszczeń w przypadku braku miejsc postojowych w strefie płatnego parkowania. Takie zastrzeżenia stoją w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, bowiem o tym, czy zgłaszane przez dany podmiot roszczenie jest zasadne czy też nie, władne są orzekać i rozstrzygać odpowiednie organy państwowe., a przede wszystkim sądy powszechne. Nie można a priori ograniczyć obywatelowi możliwości dochodzenia jego praw, nawet jeśli roszczenie okaże się nieuzasadnione.

W ocenie Prokuratora zawarte w rozdziale IV - § 18 i § 19 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały zasady kontroli czasu postoju pojazdów przez kontrolerów strefy płatnego parkowania stanowią przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 13b ust. 4 u.d.p. z uwagi na brak upoważnienia Rady Miejskiej do uregulowania zasad kontroli czasu postoju przez kontrolerów strefy płatnego parkowania.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o oddalenie skargi. Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Prokuratora Rada stwierdziła, że wobec braku ustawowej definicji użytego przez ustawodawcę pojęcia „dni robocze” takim dniem jest również sobota, natomiast przywołane przez Prokuratora wyroki sądów administracyjnych nie stanowią źródeł prawa. Zdaniem Rady Miejskiej nie powinna znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie stanowisko wyrażone w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2011 r. sygn. akt I OPS 1/11, bowiem dotyczy ono przepisu o charakterze proceduralnym. Ponadto w ocenie Rady Miejskiej strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. Racjonalny ustawodawca zdaje sobie z pewnością sprawę z tego, iż szczególnie w soboty w miastach w godzinach przedpołudniowych występuje bardzo duży deficyt miejsc postojowych. Stąd też, gdyby zamiarem ustawodawcy było wyłączenie sobót, wyraźnie by to w omawianym przepisie zaznaczył.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia § 14 pkt 4 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały Rada Miejska zwróciła uwagę, że § 14 zawiera ustępy, a nie punkty. Ponadto przepis § 14 ust. 4 zaskarżonej uchwały nie stoi w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym. Osoba korzystająca ze strefy płatnego parkowania sama określa przez jaki czas zamierza pozostawić pojazd w strefie i kupuje odpowiedni do tej okoliczności bilet parkingowy. Jeżeli taka osoba opuści wraz z pojazdem strefę przed upływem czasu, na który zakupiła bilet parkingowy nie ma prawa żądania zwrotu uiszczonej opłaty. To rozwiązanie nie narusza porządku prawnego. Ponadto w ocenie Rady Miejskiej § 14 ust. 4 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały nie stanowi przeszkody do dochodzenia takiej osobie swoich roszczeń na drodze sądowej. Ponadto zdaniem Rady Miejskiej § 18 i § 19 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały nie stanowi przekroczenia delegacji ustawowej zawartej w art. 13b ust. 4 u.d.p.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1066), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę legalności działalności administracji publicznej. Zgodnie z art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016 r. poz. 718; zwanej dalej jako „p.p.s.a.”) zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią takie naruszenia prawa, które mieszczą się w kategorii rażących naruszeń. Powyższe wynika z treści art. 91 ust. 1 zd. pierwsze w zw. z ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie

gminnym (j.t. Dz.U. z 2016r., poz. 446 – dalej u.s.g.), zgodnie z którymi uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny. Pojęcie "sprzeczności z prawem" w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem – co w konsekwencji oznacza, że również z "Zasadami techniki prawodawczej", które stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Choć w większości przypadków sprzeczność z konkretnymi, szczegółowymi dyrektywami legislacyjnymi zawartymi w rozporządzeniu będzie miała zapewne charakter nieistotnego naruszenia prawa, to jednak nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej przyjdzie zakwalifikować jako naruszenie prawa istotne. Będzie to zwłaszcza dotyczyć reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego mianem "rudymentalnych kanonów techniki prawodawczej" (zob. np. postanowienie TK z 27 kwietnia 2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36), nakaz przestrzegania których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Załasiński, *Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2008, s. 51).

Powszechnie przyjmuje się, że w kategorii istotnych naruszeń prawa mieszczą się w szczególności naruszenie prawa polegające na podjęciu uchwały przez organ niewłaściwy, braku lub przekroczeniu podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały tudzież naruszeniu procedury jej uchwalania. Przy tym decydujące znaczenie dla oceny legalności danej uchwały ma stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia.

Regulacje uchwały nie mogą w szczególności wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia, być niezgodne z innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz powtarzać regulacji zawartych w tych przepisach, ani też formułować ustanawianych w nim nakazów lub zakazów w sposób niejasny lub niejednoznaczny. Naruszenie któregokolwiek z tych wymogów będzie, co do zasady, skutkowało nieważnością wadliwego przepisu. Tego rodzaju wady legislacyjne są bowiem traktowane w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych jako przypadki istotnego naruszenia prawa (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 grudnia 2009 r., sygn. akt II OSK 1077/09; orzeczenia.nsa.gov.pl).

Zaskarżona uchwała została podjęta na podstawie upoważnienia zawartego w art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 u.d.p., zgodnie z którymi rada gminy (rada miasta) została upoważniona do ustalenia wysokości opłaty za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych lub zryczałtowanych oraz zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi oraz określenia sposobu pobierania opłaty za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Ponadto zgodnie z art. 13f ust. 2 u.d.p. rada gminy określa wysokość opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, przy czym wysokość opłaty dodatkowej nie może przekroczyć 50 zł.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że rada gminy (rada miasta) została upoważniona ustawowo do ustalania wysokości stawek opłaty pobieranej za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania w określone dni robocze. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 24 września 2013 r. sygn. akt III SA/Kr 198/13 (niepublikowany) wyraził pogląd, że "użyte w art. 13 ust.1 pkt.1 u.d.p. określenie: "dni robocze" nie może być utożsamiane z ogólnym pojęciem dnia, gdyż w przeciwnym wypadku nie miałyby sensu wprowadzenie – jako elementu zbędnego – zawężonej kategorii "dnia roboczego" z tym przepisem. Gdyby w przepisie art.13 ust.1 u.d.p. zabrakło określenia dni robocze, to zgodnie z tak zmodyfikowanym jego brzmieniem opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt.1, pobierałoby się za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu w określonych godzinach lub całodobowo. Nie byłoby wówczas żadnej wątpliwości, że opłata mogłaby być pobierana w każdym dniu tygodnia, a w konsekwencji stawki tej opłaty ustalone przez radę gminy również dotyczyłyby każdego dnia tygodnia. Ustawodawca wyróżnił jednak wśród dni kategorię "dni roboczych", co oznacza, że należy przyjąć, że w rozumieniu cytowanych przepisów istnieją "dni robocze" i dni "nie-robocze"..."

"Dniami roboczymi" nie są jednak wszystkie dni. W ustawodawstwie brak jest legalnej definicji "dni roboczych"; pojęcie to wykląda się w nawiązaniu do ustawowej kategorii dni wolnych od pracy. Katalog tych dni został zawarty w art. 1 ustawy z dnia 18 stycznia 1951r. o dniach wolnych od pracy (j.t.. Dz.U. z 2015, poz. 90) i obejmuje niedzielę oraz wymienione święta. Z ustawy tej wynika, że sobota nie jest dniem

ustawowo wolnym od pracy. Charakter soboty w rozważanym kontekście był przyczyną wielu wątpliwości tak na gruncie prawa cywilnego, jak i prawa administracyjnego, co spowodowało że problem ten był przedmiotem rozważań zarówno Sądu Najwyższego w odniesieniu do przepisów kodeksu postępowania cywilnego (zob. postanowienie SN z dnia 11 lutego 2009r., sygn. akt V CZ 5/09 – dostępne <http://www.sn.pl>), jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego w odniesieniu do przepisów postępowania administracyjnego (zob. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt I OPS 1/11 – <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). W uchwale tej NSA stwierdził, że "sobota jest dniem równorzędnym z dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art.57 § 4 K.p.a."

Zdaniem Sądu w składzie orzekającym w niniejszej sprawie dla celów niniejszej sprawy należy posiłkować się stanowiskiem NSA wyrażonym w ww. uchwale. Skoro sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a., mając na uwadze zasadę zaufania do państwa i stanowiącego przez niego prawa to należy soboty w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa – prawa administracyjnego, w tym na gruncie ustawy o drogach publicznych. Wykładnia przepisu art. 13b ust. 1 u.d.p., wobec braku legalnej definicji "dni roboczych", powinna bowiem uwzględniać ten sposób jego rozumienia, który zapewnia tzw. bezpieczeństwo prawne, a zatem aby przepis nie stanowił swoistego rodzaju pułapki wobec jego niejednolitej wykładni związanej z wątpliwościami interpretacyjnymi. Pogląd ten znalazł już akceptację w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Krakowie z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt III SA/Kr 356/13, WSA w Opolu z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 143/15, WSA w Poznaniu z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt III SA/Po 4/16, z dnia 3 listopada 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 745/16, z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 778/16 oraz w wyroku NSA z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt I OSK 3507/15; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Mając powyższe na uwadze Sąd jako zasadny uznał zarzut dotyczący określenia, że opłaty „pobierane są także za parkowanie w soboty - w godzinach od 9:00 do 14:00”. Przedmiotowa uchwała w zaskarżonym zakresie została bowiem podjęta z naruszeniem prawa materialnego stanowiącego jej podstawę i z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego. Rada Miejska w Mosinie nie była bowiem upoważniona do pobierania opłat za parkowanie samochodów w strefie płatnego parkowania na drogach publicznych w sobotę, a dokonana przez nią wykładnia pojęcia "dzień roboczy" była nieprawidłowa.

W ocenie Sądu przekroczenie ustawowego upoważnienia stanowi również regulacja zawarta w § 14 ust. 4 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały, w którym Rada Miejska ustaliła, że niepełne wykorzystanie biletu parkingowego nie uprawnia do żądania zwrotu uiszczonych opłat. Ponadto w § 15 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały Rada stwierdziła, że wykupienie karty abonamentowej i umieszczenie jej wewnątrz pojazdu, zgodnie z zasadami określonymi w § 14, upoważnia do parkowania bez wniesienia opłaty jednorazowej, zgodnie z przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym, w wyznaczonym miejscu w obszarze SPPN, lecz nie uprawnia do zastrzegania stałego miejsca parkowania i nie stanowi podstawy do roszczeń w przypadku braku miejsc parkingowych. Przypomnieć należy, że upoważnienie zawarte w art. 13b ust 4 i art. 13f ust. 2 u.d.p. upoważniało Radę Miejską do ustalenia wysokości oraz sposobu pobierania opłaty za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych lub zryczałtowanych, zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, a także ustalania wysokości i sposobu pobierania opłaty dodatkowej. Niewątpliwie z przytoczonych przepisów nie wynika, aby w kompetencji Rady Miejskiej leżało rozstrzygnięcie o uprawnieniach do żądania zwrotu uiszczonych opłat oraz o uprawnieniach do roszczeń w przypadku braku miejsc parkingowych.

Ponadto jako przekroczenie ustawowej delegacji ocenić należało regulację zawartą w § 16 ust. 6 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały. Upoważnienie zawarte w art. 13b i art. 13f u.d.p. nie pozwalało Radzie Miejskiej na regulowanie w treści zaskarżonej uchwały trybu prowadzenia egzekucji opłaty dodatkowej. Wskazać również trzeba, że materia zawarta w § 16 ust. 6 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały uregulowana została już w art. 40d ust. 2 u.d.p., z którego wynika, że opłaty, o których mowa w art. 13f ust. 1 u.d.p. (opłaty dodatkowe za nieuiszczenie opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania) podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W ocenie Sądu w przywołanych powyżej przepisach kompetencyjnych brak jest również uprawnienia do regulowania w uchwale ustalającej strefę płatnego parkowania obowiązków kontrolerów strefy płatnego parkowania, co Rada Miejska uczyniła w § 18 i § 19 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały. Zagadnienia dotyczące obowiązków kontrolerów strefy płatnego parkowania nie mieszczą się w zakresie ustawowej

delegacji zawartej w art. 13b ust. 4 i art. 13f ust. 2 u.d.p. Określenie obowiązków kontrolerów strefy płatnego parkowania jest sprawą wyłącznie organizacyjną, która w żaden sposób nie reguluje praw i obowiązków podmiotów zobowiązanych do wnoszenia opłat. Tego rodzaju materia nie ma zatem charakteru zewnętrznego, co jest istotą aktu prawa miejscowego, podejmowanego w omawianym trybie. Adresatem tych norm mogą być wyłącznie podmioty korzystające ze strefy płatnego parkowania, a nie pracownicy takich stref (por. wyroki WSA w Gliwicach z dnia 7 lutego 2013 r. sygn. akt II SA/GI 1252/12, WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 września 2015 r. sygn. akt II SA/Go 424/15, WSA w Opolu z dnia 29 września 2015 r. sygn. akt II SA/Op 145/15; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Z uwagi na stwierdzone istotne naruszenie prawa należało stwierdzić nieważność § 2 zaskarżonej uchwały w zakresie słów „oraz w soboty w godzinach od 900 do 1400”, § 2 ust. 2 załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały w zakresie słów „oraz w soboty w godzinach od 900 do 1400”, a także załącznika nr 3 zaskarżonej uchwały w części obejmującej przepisy: § 2 ust. 2 w zakresie słów "oraz w soboty od 9.00 do 14.00"; § 16 ust. 6, § 14 ust. 4, § 15 w zakresie słów "lecz nie uprawnia do zastrzegania stałego miejsca parkowania i nie stanowi podstawy do roszczeń w przypadku braku miejsc parkingowych", a także § 18 i § 19.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Donata Starosta

Sędzia WSA

(-) Anna Jarosz

Sędzia WSA

(-) Józef Maleszewski